

Pályázat: „Hogyan őriztük meg...”

Pályázó: Szitka Rezső Józsefné

szül: Heffner Julianna

Alkotás címe: Együtt egymásért

Készült: Miskolc, 2012. aug. 08.

Miskolc, 2012. aug. 16.

Szitka Rezsőné

Épp a kertben ültettem el a saját nevelésű moesári hibiszkusz palántákat, mikor egy serdülő fiú szaladt be, hogy "Tessék jönni, mert a bácsi egy nagy halat fogott és segíteni kell szakolni!"

Futottam a stégre, de mikor láttam a már fáradt halat, tudtam, hogy én ezt nem bírom kiemelni. Futás a szomsédhoz, aki fiatal férfi létére ezt viszonylag könnyedebben, nagyobb gyakorlattal megtette. Fogott a férjem egy 16,5 kg-os amurt. Minder történt 2012. augusztus 08-án Tiszaújlakon a holtágon, házasságunk 42. év 1 hónapos évfordulóján.

A TV-ben meghirdetett felhívásra fogtam tollat a teraszon ülve. Elöttem a Tisza-holtág erdővel, a szomséd telken a harkály kopogtatja a fát. Ideális hely az írásra. A férjem etetni indul a vízre, hátha újra herencsége lesz.

Szerencsém nekem volt, mikor az anyósom 1943 november környékén mégis megpondolta magát, és nem szakította meg a második terhességét. Pedig ez volt a szándéka, mert háború volt, ő már 41 éves is elmúlt. Apósom rokkant ember volt. Húsz éves korában 1929-ben egy "tüzsukriny" a lábára esett. Kovács lévén, erős, izmos, határozott, nagyhangú emberen nem tudtak segíteni, csak ha levágják a fél lábat térd alatt. Szóval Ők ketten úgy döntöttek, hogy megmarad a második baba, mert az orvos azt mondta: "Olyan szép terhesség, nagy kár lenne érte." Így született meg a férjem 1944. júl. 6-án Rezső Főzsef lett a neve, de mindenki csak Rudinak ismeri.

Szülei, kedves, aranyos emberke voltak. Föl éltek, egyetértésben, bár apósom nem vitette meg az italt. Az anyósom olyan volt, mint a Móra Ferenc kincskereső Kishödmön című művében Malvinka a "kísruha varrónő". Törékeny, alacsony termetű, mindenkiével kedves, mint egy kis jószágos tündér, aki még a férjére is nagyon tudott hatni. Fiai az ő lelki finomságot, férjem pedig az apja alkátát is örökölte. Izmos, kisportolt, jó létsú, hegyes felnőtt vált belőle, aki ugyan nem volt jó tanuló, de zenét tanult, harmonázott, sportolt,

Szerette a társaságot, sok barátja, isme róse volt, és van mai napig is.

- Az én családom sem mindennapi. Édesapám és édesanyám mindig mondták humorosan hogy "Az én gyermekem, meg a te gyermeked, veri a mi gyerekiinket."

Én voltam a "mi" gyerekiink. Igen, három féle gyerek nevelkedett a családukkban. Hatan vagyunk testvérek. Apukám első házasságából született négy /egy lány és három fiú/. A felesége meghalt, mikor a legkisebb gyerekek három hónaposak lettek. Ez 1943 november közepén történt Székelyudvarhelyen. A gyerekek rokonokhoz, nagyszülőkhöz kerültek, mert Apu Miskolcon kapott munkát.

Anyukámnak egy fia született az első házasságából. A férje a háborúban a Don kauzarnál esett el 1943 januárjában. Egyre látta a két hónapos bátyámat, mikor szabadságra haza engedték 1942 decemberében. Édesanyám majd bele örült a vereségbe, de talpra kellett állnia, hisz a fiát fel kell nevelnie. Elment dolgozni, küldönc, kézbesítő lett ott, ahol Apukám dolgozott, már mint özvegy ember. Itt ismerkedtek meg. Több mint hisz év kórkötönbség volt közöttük. Egymásba szerettek, de félték a nagy kórkötönbségtől, szakítottak. Ez nem tartott egy napnál tovább, mert Anyu egy szál virágot dugott az Apu lakásának kulcslyukába. Erről tudta, hogy a szakítás nem megy. 1946 júniusában házasodtak össze, miután édesapám vissrajött a németek robotról ahova német neve miatt vitték el. Több mint egy évet töltött ott. Addig Anyukám tartotta a kapcsolatot a rokonokkal, ahova a gyerekek el voltak helyezve. Apu a gyerekeket összegyűjtötte. Egy bátyám Budapesten volt egy nagynénjénél, de három, akkor már Romániához tartozó Székelyudvarhelyen élt a nagyszülőknél. Hivatalosan családgyesítéssel hozták haza a nővéreket és a legkisebb bátyámat, míg a legidősebb bátyám tíz évesen átszállították a határon. Így édesanyám 23 éves korára öt gyerek anyukája lett. 1949. április 27-én megszülettem. Én lettem a közös a 6. gyerek. Szüleim mindig azt mondták, hogy az én születésemmel lett igazi a család. A testvéreim felém drágó szeretete láttán tudta anyukám igazán elfogadni az apu gyerekeit. Szeretettel nőttek fel, olyanok vagyunk, mint az edestestvérek. A sok nehézséget, nélkülözést

mi nem éreztük. Szerényen éltünk, de lelki egyensúly mellett, szüleink egymás iránti szeretete és tisztelete mindannyiunk előtt példa lett. A férjem szülei negyvenévesek, az én szüleim harminchat évet éltek együtt. A férjem halála miatt szakadt meg házasságuk.

Mindent azért írtam le, mert szerintem fontos a magunkkal hozott múlt, az előttünk levő példa, az a miliő, melyben felnőtünk. Fontos a minta, melyet az ember igyekszik követni.

Igyen háttérű családból jöttünk. Tulajdonképpen, már csepos korától ismert a férjem, mert a legkisebb bátyám osztálytársa volt szakmunkás tanuló korában. Együtt is zenéltek az ifjúsági klubban dixieléndet. Előfordult hogy nálunk is járt. Évelig nem is hallottam róla. Egykor láttam katonaruhában a villamoson, mikor hazafele mentem mint első gimnazista. Aztán megint sok év telt el. Mikor Sárvapatakra kerültem a Comenius Tanítóképzőbe emlékszem, hogy gondoltam rá: „Vajon mi lehet Rudival?” Egy véletlen folytán, a legidősebb bátyám társaságában találkoztunk. Ő nem tudta ki vagyok, nem ismert meg. Elbeszélésből tudom, hogy ráncsódlakozott: „Ez lett a csepos kislányból?!” „Na majd eljárom én hozzátok!” mondta a bátyámnak. Én meg azt üzentem, hogy „Jöjjön!”

Egyszer egy fivőspróba szünetében beállítottak valamilyen kitalált indoklással. Akkor én 20, ő pedig 25 éves volt. Ez 1969-ben történt. Attól kezdve tényleg eljárt hozzánk, udvarolni kezdett. Anyukám mondta: „Na ez a fiú itt ragadt.”

Dühös voltam, hogy mondhat ilyet, nem is ismerjük egymást. „De én ismerlek téged.” mondta Anyu. Valóban „itt ragadt.” Olyan volt, mintha száz éve ismertük volna egymást. Egy év múlva 1970-ben összeházasodtunk. Otthon laktunk a szüleimnél a kisházban. Semmiünk nem volt. Minden dolognak nagyon tudtuk örülni amit együtt vettünk. A férjem Miskolcon a Lenin Kohászati Művekben dolgozott lakatosként. Mikor udvarolni kezdett, már esti gimnáziumba járt, és vele egyidőben a Bartók Béla Zeneművészeti Szakiskolában harsona szakon tanult. Együtt tanultunk az érettségire. Nagyon boldogok voltunk ^{hogy} jól leérettségizett. Elvégezte a zeneművészeti szakiskolát és felvételt

nyert a Zeneművelési Főiskolára⁻⁴⁻. Sajnos ezt nem kereshette el,
mert én terhes lettem. A Gyes-ből, ami akkor 600-Ft volt, nem
tudtuk volna megélni. Akkor még nem lehetett munkát vállalni
ha nappalin tanul valaki. Le kellett mondania a főiskoláról.
Az eszébe se jutott, hogy a terhességet megszakítsuk, hisz
akartuk a gyermeket. "Rudit" akartuk. Az lett. 1974 májusá-
ban meg is született a fiunk. Gyönyörű barna szemű "Olyan
szép mint egy lány". Boldogok voltunk, kiélvettünk minden
mozdulatát, tettét, pedig sokáig nem aludtunk vele, mert hasfá-
jós volt. Megnehezítette a dolgunkat, hogy az édesapám betegsé-
ge miatt nem hagytuk sokat sírni. Így jól elrontottuk.

A férjem tovább dolgozott mint lakatos, de hívták a Miskolci
Nemzeti Színház zenekarába, amit elvállalt. Nagyon elfoglalt
volt, fáradt, minden TV műsoron elaludt. Nem tűnt fel semmi
ezen kívül, csak mikor kétség látása lett. Kivizsgálás a kórházban,
agyfestés, de semmit nem tudtak kimutatni. Vitaminszállal helyre-
jött. Így döntöttünk, hogy a gyári munkát hagyja abba, inkább
legyen kevesebb a jövedelmünk, mert háttha a túlterhelés miatt
voltak problémái. Így 1977-től már csak a színház zeneka-
rában dolgozott.

Én 1970-1974-ig Emődön tanítottam. A gyes megszakításával, mikor a
fiam másfél éves lett, sikerült Miskolcon elhelyezkednem abban
az iskolában, ahol tanítási gyakorlaton voltam egy félévig.
Ez az iskola Miskolc külvárosában Percesen volt, mely bányász tele-
pülés, nagy kulturális és sport múlttal. Rendkívül jó nőiskola volt.
1972-től részt vett az iskolával az új tanterv kidolgozásában. Kisebbségi
iskola voltunk. Országos, sőt külföldi hírvé is. Sok látogatót fogad-
tunk, japán, lengyel, német stb. de főleg az ország minden
részéről jöttek tapasztalat cserére. Anyukám nem tudott segíteni a
gyerek betegsége esetén, mert Apukámat ápolta. Hiányozni pedig
nem nagyon lehetett az iskolából. A férjem sokat segített ilyenkor.
Szüleimnél laktunk 10 évig, míg 1980-ban lakást nem kaptunk
az Ávasi lakótelepen. Nagyon boldogok voltunk hogy saját ottho-
nunk lesz. A fiam első osztályba járt mikor először volt külön szobája.

Együtt jártunk iskolába. Én voltam a tanító nénije. Ezt sem én, sem ő nem siette. Láttam, milyen más mint a többi. Lassú és játékos volt, de imádtam. Negyven percet utartunk az iskoláig. Addig tanultuk a konztablát, verset, gyakoroltuk a matematikát. Gondtalanok voltunk, amíg problémája nem lett a férjemnél. Zsibbadt az arca, elmosódott lett a benéde, bizonytalan az egyensúlya. Nem volt ideje az orvos^{hoz} menni, mert sok volt a munkában a próba, itt Lúcon meg építette a faházat egy ácsal. Egyre elesett, eltört az ujjai nem tudott dolgozni. Volt ideje orvoshoz menni, kivizsgálás, agyfestés. Diagnózis: agydaganat, de nem tudják hol, az agytörzsben amin nem tudnak segíteni, vagy a jobbik eset, azon kívül. 1981 májusától októberig négy kórházban vizsgálták, végül a mi után a járásunkra az Amerikai úti Idegsebészetben műtöttek meg. Agytörzsön kívüli, jóindulatú lúdtójság daganatot távolított el Dr. Ábrahám Dénes tanár úr. Milyen szerencsénk volt, hogy tudtak segíteni. Igaz, lebémult teljesen a jobb arca, a jobb oldala enyhébben, ataxiás járása van. A szemhéját össze kellett varni, mert nem képes pislogni, így mindig befertőződött a szem. Nagyon beteg volt a műtét után. Tüdőgyulladást és agyhártyagyulladást kapott. Fértályi ereje nem volt, nem tudott felülni. Életünk legnehézebb időszaka volt. Eleinte háromszor, de ezt nem bírva, hetente kétszer utartam Miskolcra Budapestre egy fél éven keresztül közben dolgoztam, a kórház ellátásában édesanyám besegített. A férjem eleinte nem tudta, hogy lebémult az arca, csak mikor már annyira felépült és el tudott menni a mosdóig, látta meg az arca bénaságát. Összeomlott. "Hogy néz ki?!" Így kellett keltegetni, erősíteni, hogy az a lényeg hogy él, köztünk van. Mi így is szeretjük. Mikor harag jött a kórházból, a fiám egész nap az ablakban várta az apját. Mikor meglátta apukáját elfutott, elbújt, idegen volt számára, hiába mondtam neki előtte, hogy apa arca megváltozott. Rövid időn belül arcomban már ott ült édesapja ölében és ölelte. Épp mostanában beszélgettünk erről a fiammal, hogy az apja betegsége, mássága, hogy sokáig segítséggel tudott leélni.

niennyire hatással volt az ő életére is. Így örzi ő is több lett attól
hogy az apja beteg, jobb lett tőle, sepió kék, együttérző, jobban elfo-
gad mindenkit. Nagyon jó gyerekeink van. Az apukája nyugdo-
kaiba lépett, mikor beíratta az apja abba a zeneiskolába, ahol
va ő járt gyerekkorában. Nem harsonás, hanem klarinétos lett.
A zeneművelési szakirányú iskola elvégzése után felvették a
Liszt Ferenc Zeneművelési Egyetemre. Már az első félévben próba-
játékon a Budapesti Operaház ösztöndíjasaként zenekari tag
lett. 1997-ben szerzett diplomát. Hívták a Miskolc: Főiskolára
tanítani, amit örömmel elvállalt. Sikeres a pályafutása, mert
jelenleg a tanítás mellett a Festival Zenekarának is tagja.
Most írja a doktori disszertációját, közben a főiskolán taníték-
versetűnek neveztek ki. Milyen boldogság ez nekünk szülőknek, mi-
kor látjuk gyermekünk boldogulását. Csak féltjük, mert látjuk
sokat vállal. A zene tanulása olyan mint a sportolók munkája.
Sok lemondással jár, gyakorolni kell. Hányzor volt hogy ő inkább
feizni akar a sráccokkal. „Jó akkor vidd vissza a klarinétot Jós-
ka bácsinak és mond meg, hogy te feizni akarsz.” Erre már
nem volt képes, mert sikerei voltak. Versenyen országos második,
főiskolás korában pedig Párizsban első díjat nyert nem-
zetközi versenyen. A díj egy klarinét és ezer dollár volt. Addig
mindig aggantott, ha vége a főiskolának miből vesünk neki
hangnert? Ő terem tette elő magának. Bűsziek voltunk rá ak-
kor is mikor a Mahler Ifjúsági Zenekarba felvették főis-
kolásként, és bejárhatta a világot Claudio Abbado vezetésé-
vel. Az ő sikere a mi sikerünk is. Ezek az örömeik mind
horrá járultak az apja gyógyulásához az én életörömhöz.
Mindig hiteremtődött mindenre, igaz súvós spórolással, beontással.
Nagy dolgokra nem vágytunk, hisz pedagógus fizetésből és egy kis
nyugdíjból nem is vágyhattunk. Tulóva válatással igyekeztünk
többet keresni, mikor már itthon tudott a férjem nélkülözni.
Hisz sokáig még a reggelit is fel kellett darabolni a férjemnek,

-7-

hogy enni tudjon, olyan ügyetlen volt a jobb kéze. Eljárta ha WC-re ment kísérni kellett, olyan rossz volt az egyensúlya. Megtanultam vezetni, hogy hi tudjunk otthonról megoldani. Lassa-lassan kezdett felépülni önállóvá válni, szívós akarással ügyesedett napról-napra. Eljutott oda, hogy már autót is tudott vezetni. Ez az út azonban hosszú és gyötrelmes, sok türelmet igénylő volt. Vissza szerettem szabadságát, önállóan közlekedett, már horgászni is ment. Sokféle embert ismerünk meg közben. Nagyon sokan segítettek, együttérzőek voltak, de érte atrocitás is, mert van aki nem látja be, ma én vagyok nehéz helyzetben, de holnap ő is lehet.

Mindig célokat tűztünk ki. Az volt az óhajunk, hogy csak addig éljünk míg felneveljük a gyereket, míg útjára engedjük. Mikor elvégzte az iskolát az volt a cél, hogy lakása legyen Budapesten. A nagyszülőök halála után örökölt ház eladásából Csepelen egy komfort nélküli másfél szobás lakást vettünk. Ezt felújította, komfortosította, eladta. Vett egy jobb helyen levőt. A férjemmel az lett az öröksége, hogy a visszaigényelt adóból megcsináltatta a fogát. A gyerekeinkért mindig le tudtuk mondani egyéb vágyainkról.

Nekem az iskolában jó munkahelyem volt, szerettek, megbecsülték, tisztelték. Igazgató váltás után felajánlották, legyen igazgatóhelyettes. Rövid gondolkodás után nemet mondtam, mert a fiam serdülő volt, a férjem még több segítségre szorult. Így gondoltam a családomnak nagyobb szüksége van a jelenlétemre. Rossz érzés volt nemet mondani, mert többre értem magam hivatottnak. Tetszett a hiúságomnak is hogy rám gondoltak, képesnek is értem magam a feladat elvégzésére, de lebeséltem magam. Később ut a többre vágyást kompenzáltam azval, hogy a Bessenyei György Tanárképző Főiskolán Egerben másoddiplomat szereztem pedagógiaiából. Ekkor már 48 éves voltam. A diplomaontóra nem akartak beengedni mondván, a szülőök maradjanak a folyósón, a teremben nincs hely. "Na de én diák vagyok, hiába feler a hajam!!" Büszke voltam magamra és büszke volt rám a családom is. Egy évben diplomáztam a fiammal 1997-ben.

Teljesült később a vágyam is, az iskola vezetéseben részt vehem, mikor tagiskolává váltunk. Rám bízta az iskola vezetést, mely nehéz volt. A szegregálódott iskolánkban sok probléma adódott. Ez a szegregálódás már 1990-es évek közepétől megindult. A folyamat megállíthatatlan volt és folyt 2007-ig míg be nem zárták intézményünket. A pedagógusok féltek a munkanélküliségtől, így én is. Beirathoztam egy eladói tanfolyamra, ha munkanélküli lehetek legelőbb legyen egy másik szakmám is. Háliszerűen erre nem került sor. 2007-ben nyugdíjba mentem, egyidejűleg az iskola megszűntetésével (egyidőben). Nekem kellett az iskolát üresen átadni. Nagyon nehéz feladat volt, hisz itt tanítottam 32 évig.

Ezt megelőzően három évvel újra nagy problémáink lettek. A férjem kezdett sokat eszni. Erről vettük észre hogy baj van. Egy vizsgálat kiderítette, újra nőtt a daganat. Ugyanis előzőleg egy ujjbegynyt bennhagytak, mert nem fértek hozzá. Derült égből villámcsapás. A fiam kiipmorta, ki van az Amerikai úton, ahire rábizhatunk Apát. Nagybetűvel írnom le a nevet Dr VAJDA JÁNOS-nak. Ő az a rendkívüli ember akit fellestünk. Az egyenrűség és a nagyszűrség megtestesítője. A fiam elmondta problémánkat. Máris vigyük a filmet amit Apáról készítettél és hát természetesen őt is. A férjem nem akarta újra műttetni magát, félt tőle. Az orvos biztatta. Erős, napsütötte ember, ami lehetett már nem bennul tovább, már is maradjon bent. Nem vállaltuk, még nem voltunk teljesen felkészülve. Jó, akkor telefonál ha len hely. két nap múlva jött a telefon, menjünk. És mentünk letörve, tele aggodalommal, félve kísértük be a fiammal. Egy hét múlva megműtötte. Így mint az előző műtetnél, a fizisou várakoztunk, de most már nem egyedül, hanem a gyerekkel. két hetet töltött a kórházban és haza engedték. Igaza volt az orvosnak. Gyorsan lábadozott, viszonylag hamar erőre kapott. Egy fillért nem fogadott el az orvos, de mondta ha baj van menjünk, remélt erre újabb 23 év múlva kerül sor.

Jay történt, hogy 1981-től két évig működött a férjem agydagánatra. Első-
 sőr 37 éves volt, másodszor 60 évesen. Azt az izgalmat, elkészülést
 nem lehet elmondani, amíg végig mentünk. Hallistennél jól van, öri-
 lünk egymáshoz. Hobbija a horgászat, keresetretjvény fejtes, de szép könyvhabu-
 is is készített nekem.

A fiunk közben megöszült. Feleségül vett egy kedves lányt, aki
 szintén zenész. Első fukolista a MAV Szimfonikusoknál. Miskolcon tanított
 fuvolát a fiskolán. Szeptembertől pedig a Zeneakadémia adjunktusa
 len. 2011 decemberében doktorált. Van két szép unokánk. Egy kislány
 Virág, aki 7 éves, szeptembertől elsős, műkorizik. Nagyon okos és ügyes.
 A kisfiú unokánk 5 éves, Bence, óvodás. Ügyesen focizik, jól ebekel,
 imádja az állatokat. Mi pedig őket imádjuk. Mindketten lombik
 bábik, ezért őket az Isten ajándékának tekintjük. Ők a csodák,
 a mindeniük. Sokat utazunk Budapestre unokáink. Mikor
 hosszabb időt kell ott tölteni miukat hívunk, mikor rövidebbet a
 „györi manát”. Jay felváltva segítjük őket, ha bármi bajuk
 van, vagy nem tudják megoldani a szülőkhöz a gyerekek felü-
 gyeletét. Nagyon sok örömiük van a gyerekekben, unokáink-
 ban. Imádják a nagyapjukat. A férjem azon aggódik, őt
 segíelni fogják az unokái ha kicsit nagyobbak lesznek, mert
 ilyen az arca. Virág meggyugtatta, ő mindig fogja re-
 vetni. ~~Jayeknél~~ minél több közös programot csinálni.
 Már ő is szeretne horgászni. Bence kihívta hogy Lúca
 akadjunk. A fiam kihozott bennünket, hárman a papával
 itt akadtunk, horgásztunk, bekáztunk, gyilkot kerestünk és szilót.
 Addig Virág korcsolya táborban volt Miskolcon. Az apukájuk
 a doktori disszertációját írta, a menyem kurzust tartott Deb-
 recenben.

Mi sokat kirándulunk a férjemmel. Ő a horgászatot szereti,
 én pedig az erdőt. Jay beontjuk. Van hogy Tiszalúcon horgá-
 szunk, máskor a Bükköt járjuk. A gyerekek is a természet

Szeretetre akarjuk nevelni. Együtt kíváncsultunk Fávorkútban, Csipkés-
kúton, Békakúton.

A fiám gyermekkor: emlékei nagyon idelöttek Tinalókhoz, hisz a
nyarakat itt töltöttük. Bejárta a környéket biciklivel, csónakázott,
horgászott, gyermekként ijájal vadászott. Olyan a környezet mint Ma-
tula bécsi a Tiszevárban. Nem csoda ha szeretett itt lenni.
Azt akarja, hogy ebben az élményben részesüljenek a gyermekei is.
Ha ki akarja fújni magát, meg akar nyugodni, elég neki ha
setál itt egyet.

Én szeretem nem szeretem itt lenni. Nincs ivóvíz, kannákban kell
hozni. A tintákhodás laborból történi, vagy fürdőkút egyet a holtá-
ban, illetve zuhany alá állunk az udvaron. Szóval, mint háziasszony-
nak nem túl ideális hely a távolság, lehetőségek hiánya miatt.
Leghívesebben már taládtam volna rajta, de a fiám és a fírjem
imádnak itt lenni. Mint kiderült az unokáim hiátán. Egy hátt
marad a miénk a tiszaláci horgászatnya. Sajnos minden fa
kipusztult a két évvel ezelőti árvízkor. Most újra ültették
gyümölcsfákat. Csinaltam egy kis utemélyes kertet is. Ebben sok
örömm van. Megtermelnek tilire a fagyantóba való zöldse-
gelyet, uborkát, paradicsomot. Talán negyven év után én is
azt mondom "jó ez a hely", hépek nagyon hép.

Jó nyugodjashat lenni. Együtt lenni. Ömlni az életnek,
gyerekeknek, gyermekek sílcsereinek, unokáinak. A testvéreink
a barátaink. A gyermekkor: barátokra is rátaláltunk 2000 óta.
Évinte többször közös kíváncsultást szervezünk a Bükkebe,
ahol a fiúk gyermekkorukban táboroztak. Ez a hely a
Káán Károly forrás, amit örökbe fogadtunk. A fafa-
ragó népművés barátunk szép feliratot készített a forrásra.
Kopjafát állított fel, amire a testvéreim neve is felkerült,
mint régi táborozóké. Néhányan meghaltak a barátok
közül. Ilyenkor nálunk gyűlnek össze, hogy emlékezzünk rá,
libasitos kenyérrel, hagymával és egy-egy pohár borral kánálva

a barátokat. Emellett tartunk tiszteletre és a neve mellé bevéni a felfaragó a leventét. Megalakítottuk a kaan károly Baráti Társaságot, zárlatuk van. Együtt köszöntjük a tavant egy bogra'csos főzissel. Volt hogy meggyesen is voltunk. Mindenki hozzá a gyereket, egy unokáját. Már a miénk is voltak velünk ezen a kirándulásban. Együtt kirándulunk és várjuk a napot mielőtt újra találkozzunk.

En Heffner Juli a „mi” gyerekiünk, próbálom összetartani a régi nagy családot is. Minden évben összejövünk nálunk. A férjem készített vörös borral, és az anyukám receptje szerint készített töltött káposztával, vagy a férjem által főzött nagy hallal vendégelen meg őket. Mindig megünnepeljük nálunk azt, aki 70. életét betölti. Most is len ilyen összejövetel, mert két sógorom és az édesanyjaim első házasságából származó fia len hetven éves.

Úgy gondolom, talán küzdelmesebb életünk volt eddig a betegségek miatt, de tartalmas életet élünk. Megbékéltünk a sorsunkkal, ami nagyon hamar eltelik. Ezt azért érezhetjük így, mert békességben, egyetértésben, egymást segítve szeretetben élünk. Örömiünk volt és van a gyerekiünkben, unokáinkban. Barátaink vannak. A pénzünk lehetne több, de annyit oszthatunk be amennyi van. Nem voltunk nagyra valóggok soha. Egy vagyam azért van. En még nem láttam tengert, nem utaztam repülőn. Ezt még talán sikerül egyszer valóra váltani. De ez is csak akkor lenne évdikes ha együtt mehetnénk a családdal, vagy legalább a férjemmel.

Összegezve csak annyit tudok mondani, hogy a jó és hosszú házasság titha, hogy ne haljon meg idő előtt az ember. Felre a viccből. Szóval az a titha, hogy legyen SZERETET, a másikért való élés. A GYEREK, aki értelmet ad az életünknek. Akieért érdemes mindent megtenni, hogy egy kicsit de több legyen mint mi voltunk.

Élgedettség érzet tölt el bennünket, mikor látjuk a nép családjait, UNOKÁINKAT, akiket szükeik olyan szeretetben és egyetértésben nevelnek mint ahogy mi igyekeztünk a miénket nevelni.

Igyekszünk idős korunkra is TARTALMAS ÉLETET élni. A „MI” életünket. Amellett besegítünk a fiataloknak a gyermekek nevelésében, felügyeletében. Halistennek még szükség van ránk.

Barátaink vannak, akikre számíthatunk és akik számíthatnak ránk. Fontos ha meg tudjuk valósítani önmagunkat a munkában. Nem feladni semmit könnyen.

Ne vágyjunk többre, csak annyira amennyit mi magunk meg tudunk valósítani. Meg kell beszülni a kis örömeiket is. Vigyázzunk egészségünkre.

Amnyi minderről tudtam volna írni, de úgy gondolom a lényeg benne van. Azért zárásként egy rövid történetet leírok, ami tavaly esett meg velünk.

Miskolcon az Opera-fesztiválon voltunk a férjemmel. Nagyon szeretik a komoly zenét, és egy szabadtevéri műsoron néztünk meg egy operát. Könnyen voltam öltözve, fáztam. A férjem átölelt, úgy melegített a villamosra várva. A szemben oldalon hat-hét 16-17 éves fiatal ült a padon és röhögcsélték. Esirevettem, hogy rajtuk. Az egyik mondja:

„Nagy a szerelem!!”

Mondom én: „Éz nem szerelem, fádom, a férjem melegít.”

„Hány éves házassok?” - kérde a fickó.

„41” - mondom én.

Nem lehet elmondani milyen öröm, csodálkozás és jujgatás szakadt ki belőlük és közben mindannyian tapsoltak. A fickó azt mondta ő is szeretne ennyit leélni ezzel a históriával.

- Biztató cél ilyeu fataltól. Remelem sikerül neki.
- Mi már tülvárnyaltuk.

Miskolc, 2012. augusztus

Ritka Részvé!
